

ת"פ 69005/11/22 - מדינת ישראל נגד אילן {בן אלפרד} מוסטקי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 69005/11/22 מדינת ישראל נ' מוסטקי
תיק חיזוני:

לפני כבוד השופט אבי וסטרמן
מ雅思ימה
מדינת ישראל
נגד
אילן {בן אלפרד} מוסטקי
נאשם

ב"כ המ雅思ימה, עו"ד נטלי חגי ומתמחה גב' רותם אחרפי

ב"כ הנאשם, עו"ד גיורא מלול

הכרעת דין כתב האישום

1. כתוב האישום מייחס לנאשם עבירות של איוםים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**), והתנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

2. לפי עובדות כתוב האישום, ביום 21.12.2016 הובא הנאשם - המשרת כבלש במשטרת - למרכז הרפואי שמייר (להלן: בית החולים), וזאת לאחר שנחבל בברכו במהלך עבודתו. המתלוון והמתлонנות, אשר עבדו אותה שעה כאחים בחדר המיוני, פנו לנאשם בשאלת האם הוא מעוניין במסך כאבים. הנאשם השיב כי הוא מעוניין במורפיום, והמתלוונים השיבו לו כי עד להגעת הרופא אינם מוסמכים להיענות לבקשתו. בתגובה צעק הנאשם לעבר המתלוונים: "אין פלא שמרביים לכם" ואימם עליהם "יש לכם מזל שאני בלי אקדח, הייתי יורה בכם".

בהמשך קם הנאשם מהמיטה ודחף CISAI לעבר המתלוון, תוך שהוא צועק ומקלל את המתלווננים. הנאשם נרגע ושב למיטה, אולם בחילוף זמן מה קם שוב מן המיטה, נשכב על הרצפה והחל לזרח על גחונו, תוך שהוא צועק לעבר המתלוון "נשבע באלהים שاذין אותך" ובהמשך "נשבע באלהים שאחרוג אותך". משהסלים התנהגות הנאשם התערבו מאבטחי בית החולים והשיבו אותו למיטה, יחד עם אנשי מד"א.

תשובה הנאשם והליך הבאת הראיות

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאטר פסק דין

3. בתשובתו לכתב האישום שניתנה ביום 4.7.23, כפר הנאשם במיחס לו. לטענת הנאשם הוא אינו זכר את אמרית הדברים, אף אם נאמרו, לא הטענה עבירות האויומים. זאת, מאחר והנאשם עזק לעזרה ומטרתו היה לקבל טיפול רפואי ולא להזכיר או להפחיד את הצוות הרפואי, ועל כן לא מתקיים היסודות הנדרש בעבירה. לחילופין, נטען כי בנסיבות העניין מדובר בשוטי דברים.

4. בהמשך לכפירתו של הנאשם, הטענו שני דיןוני הוכחות.

ביום **11.9.23** נשמעה **פרשת התביעה**, במסגרת העידו **גב' מור גינזבורג** (להלן: **המתלוננת**), מר מתן שביב ומר אליהו וילגה (להלן: **המתלונן**).

ביום **7.1.24** נשמעה **פרשת ההגנה**, במסגרת העידו **הנאשם ורعيיתו, גב' נעמי מוסטקי**,

צוין כי מספור הפרוטוקול אינם רצifs, ועל כן הפניות לעמודי הפרוטוקול תהינה תוך ציון מועד הישיבה.

כן הוגשו על ידי הצדדים מוצגים שונים (הודעות שנגבו במשטרה, סרטון מצלמת אבטחה בבית החולים, ומסמכים שונים).

ביום 15.1.24 הוגש סיכומי המאשימה, וביום 21.1.24 הוגש סיכומי הנאשם.

טענות הצדדים

5. המאשימה טוענת כי עדויותיהם של שני אנשי הצוות הרפואי ומאבטח בית החולים, בצירוף הסרטון המתעד את האירוע, מבססים את גרסתה, ואין מקום לסתם אמון בגרסה הנאשם לפיה אינו זכר את האירוע. עוד טענה כי האויומים שהושמיעו כלפי אנשי הצוות הרפואי נועדו להפחידם, וזאת על מנת שיקבל טיפול רפואי. על כן, לשיטתה, יש להרשיע את הנאשם בעבירות שיז חזו לו.

6. הנאשם טוען כי בגרסאות עדוי התביעה נמצאו סתיות רבות - הן בין עצמם, והן לעומת הגרסאות שמסרו במשטרה. נטען כי לא ניתן לסתם בהן אמון, גם על רקע עיתוי הגשת התלונה, המלמד על כך שהוגשה אך ורק בעקבות התלונה שהגישה אשת הנאשם על טיפול רשלני אותו קיבל הנאשם בבית החולים. עוד טוענת ההגנה כי יש לקבל את גרסת הנאשם ואשטו שהעידו בצורה קוהרנטית ואמינה.

לעמדת ההגנה, אף אם הוכח כי הדברים המיחסים לנאשם אכן נאמרו על ידו, הרי שלאolloוה לאמירות היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האויומים, וזאת על רקע מצבו הרפואי של הנאשם בעת אמרתם, והכאב העז בו היה נתון. אשר על כן, הדברים נאמרו במטרה לקבל טיפול רפואי, ולא נועדו להפחיד או להזכיר את המתלוננים. עוד נטען כי

המעשים אינם מגבשים עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי. לחילופין, טוען הנאשם כי יש לזכותו לאור הסיג של זוטי דברים.

شمיעת הראיות

פרשת התביעה (ההפניות לפרוטוקול מיום 11.9.23)

7. המתלוננת, גב' מור גינסבורג, עבדת מזה כ- 10 שנים כאחות בחדר המיון בבית החולים אסף הרופא. בעודותה מסרה כי בבית החולים הגיע מטופל שסבל מחבלה ברגלו. המיון היה עמוס מאד, וחלפו מספר דקות עד שהגיעו אליו, אז ביקש מיד מומפיהם. המתלוננת השיבה כי לא נהוג לתת מיד מומפיהם אלא אקמול או אופטליין, אולם הוא עמד על בקשתו.

"מaz התנהל הרבה פעוקות וקללות ומשפטים שנדרקו לעברי. המשכתי לעבוד כרגיל, המיון מאוד עמוס, הייתה עם המון מטופלים. כל פעם שעברתי ליד המיטה שלו הוא זרק הערות וקללות.

ש. איזה קללות.

ת. يا בת זונה סליה על המילימ. קללות מהסוג זהה. מגיע לכם שמרבים לכם. אתם חרא של בית חולים. כל מיין משפטי בסגנון" (עמ' 8, שורות 12-17).

בסמוך לאחר מכן, שמעה המתלוננת את המטופל אומר למתלון - אח שעבד אליה בחדר המיון - "מזל שאין לך אקדח הייתה יורה בהם" (עמ' 8, שורות 16-18).

בהמשך אמרה המתלוננת למתלון כי אינה מעוניינת לטפל עוד באותו מטופל או להתקרב אליו (עמ' 8 שורות 22-21) "ci זה היה מאד לא נעים מאוד פחדתי" (עמ' 8, שורה 30). לאחר מכן קפץ המטופל על רגל אחת לכיוון דלקת הצוות הרפואי, נשכב על הרצפה והמשיך לצעק ולקלל; "הוא ניסה להתסיס את כל האנשים, היה שם כאוס מוחלט במאיון בכל הסיטואציה הזאת. היו איש מד"א ובתוון שניגשו להרים אותו מהרצפה, הוא התחיל לצעק גם עליהם ובעת באחד מהם ברגל ודחף עליהם כסא" (עמ' 8, שורות 24-26).

במסגרת חקירתה הנגדית, השיבה המתלוננת כי אינה זכרת האם הניסוח המדוייק של הדברים היה "בכם או בך" (עמ' 13 שורה 18). בתשובה לשאללה מדוע אמרה בעודותה שהשתמשה במילה "אקדח", בעוד שבהודעתה אמרה שהשתמשה במילה "נשק", השיבה " מבחינתי אקדח זה נשק ... אקדח ונשק נשק מבחינתי זה אותו דבר" (עמ' 13, שורות 23-27).

עוד במסגרת החקירה הנגדית, אישרה העדה כי התרשמה שכاب מאד למטופל (עמ' 11 שורה 34), וכן השיבה כי בכלל, על מנת לתת לו משחו חזק יותר מאקמול, עליה להתקשר לרופא ולבקש ממנו אם הוא פניו (עמ' 12, שורות

העדת צינה כי אשתו של המטופל הייתה עדת להתרחשות ואף ביקשה סליחה על התנהגו (עמ' 14, שורות 8-15).

כמו כן, השיבה העדת כי אינה יודעת שאשתו של המטופל הגישה תלונה לבית החולים בשל האירוע, וכי היא (העדת) לא התבקשה על ידי מחלוקת תלונות הציבור לתחת עמדתה בהתייחס לכך; מיד לאחר מכן תיקנה את עצמה, ומסרה שהיא יודעת על הגשת התלונה, וזאת מפיו של המתלוון (עמ' 19).

8. המתלוון, מר אליהו וילגא, עבד במיוון בבית החולים מזה כעשור שנים. המתלוון מסר כי הגיע מטופל חbold ברגלו, והתקבל על ידי אחיות. המתלוון שאל את המטופל האם הוא מעוניין במשהו נגד כאבים, והאחרון השיב שהוא רוצה מורפיאים. המתלוון השיב כי עד שיגיע הרופא, ניתן להציג לו אksamול או אופטילגן. לאחר מכן "צעק לעברי משהו בסגנון שהוא רוצה נגד כאבים מה בסך הכל ביקשתי אפשר לחשב שביקשתי את אחותך, ככלה נגד כאבים" (עמ' 26 שורות 11-12). לאחר מספר דקנות עבר המתלוון על פני הנאשם ו"הוא אמר לי יש לך מזל שאין לי אקדח. ומהו בסגנון של אין פלא שמרכיבים לכם. כל זה שהוא שכוב על המיטה" (שם, שורות 13-14). לאחר מכן נשכב המטופל על הרצפה וצעק לעבר המתלוון "נשבע באלהים שاذין אותך נשבע באלהים שאחרוג אתה" (שם, שורות 15-16). בהמשך דף כסא.

העד הוסיף "כשידעתו שהוא שוטר, אמרתי יכול להיות שהיגע לאן שהוא, לא סתם איום בעלמא אלא אמרתי בראש לך תדע לאן זה יפתח" (עמ' 26, שורות 25-26); "מטאפורית החלטתי לנתק מגע כי לא ידעתך לאן זה יתדרדר" (עמ' 32 שורה 22).

העד הגיש תלונה רק לאחר מספר ימים. "היתה לי דילמה אם להגיש תלונה או לא, אז החלטתי להגיש והגישה" (עמ' 33 שורה 18). העד אישר כי פנה אליו אחד המנהלים לצורך קבלת התייחסות לתלונה שהוגשה מטעם הנאשם, לדעתו הגיש את תלונתו לפני שראה את מכתב התלונה מטעמו של הנאשם, אולם לא בטוח (עמ' 33 שורה 32).

משהטיח בו ב"כ הנאשם כי הגיע את תלונתו בעקבות הפניה שנערכה אליו לקבלת התייחסותו לתלונה שהוגשה קודם לכן על ידי אשת הנאשם, השיב "יכול להיות שבהחליט כן, זה היה חלק מהשיקול. אפשר למחוק את "בהחלט" אך זה היה חלק מהשיקול" (עמ' 34, שורות 25-26). העד שלל את הטענה כי הגיע תלונתו כנקמה על תלונת אשת הנאשם: "תלונה הגישה גב' מוסטקי לא היתה נגיד לי סיבה לנוקם ... יחד עם זאת, כשהבא גב' אומרת לא רק שאישיות ולא רק שקיים אני גם לא מרצה מהטיפול, יכול להיות שהוא היה חלק מהטריגר לומר לא נבליע ולא נספג את העלבון הזה עוד פעם ... פה היה מהלך שהעליה את הסאה. עבר גבול" (עמ' 35, שורות 9-13).

העד ציין כי הגדשת הסאה הייתה לבוא בנוסף ולומר לא טיפלו בכי כמו שצריך, אולם "אם זו הסיבה היחידה בגין הגשתי תלונה, התשובה חד משמעית, לא" (עמ' 25, שורות 32-33). עוד ציין רק כי לאחר 10 ימים ידע שהוא

יכול להגיש תלונה באינטרנט.

בחקירהו החזרת מסר העד כי לאחר האירוע, "הנאשם אמר שהוא התנצל ולא זכר מה היה (עמ' 37, שורה 15).

9. מר מתן שביב שימש במועד האירוע כמאבטח בחדר המיון בבית החולים. בעדותו מיום 11.9.23, מסר כי אין זכר במדיק את האירוע לנוכח הזמן שחלף. זכור לו שהגיע מטופל ש"א**ים על הוצאות הרפואי שאין לי נשך אחרת היתי משתמש בו. כלפי הוצאות הרפואי**" (עמ' 21 שורות 15-16). זכור לו שהמטופל היה "זרוק על הרצפה ... היה אלים באופן של עצוקות העיפ דברים ממנה אם אני לא טועה היה גם כסא. הוצאות קרא לי כי זה לא הולם התנהגות במיון ... תוך כדי זה שהוא צעק הוא גם אמר חבל שהנסק שלי לא פה אחרת היתי משתמש בו נגדכם" (עמ' 21, שורות 23-27). בחקירהו הנגדית, ציין כי שמע וראה במו עיניו את האירוע (עמ' 22, שורות 21-22), ועמד על גרסתו לפיה "**אני יכול לומר את המשפט שנחרט לי מזל שהנסק שלי לא פה אחרת היתי משתמש בו נגדכם. כלפי הוצאות הרפואי**" (עמ' 24, שורות 18-19).

10. על ידי התביעה הוגש ת/4 - סרטון מצלמת אבטחה בבית החולים ודוח צפיה, בו מתועד אדם (אין חולק על כך כי מדובר בנאשם), כאשר הוא שוכב על הרצפה, משליך חבילה כפפת, ובהמשך גורר עצמו על הרצפה, עד אשר מועלה על מיטה המובאת למקום.

פרשת ההגנה (ההפניות לפרוטוקול מיום 7.1.24)

11. הנאשם, בעדותו, סיפר כי הוא משרט במשטרת ישראל משנת 1993. ביום האירוע יצא מתחנת המשטרה בהובילות על מנת להגיע לאירוע ירי, מעד ונפצע. הנאשם הוביל לבית החולים כשהוא סובל מכאבים עזים. בהמשך, "**שהגעתי לבית החולים שלוש שעות אני שם בלבד בבית החולים מתחנן למשהו נגד כאבים אני צעק אני מרגיש שחותכים אותי, הרגל נתלשטי לי, אני רואה את הרגל שלמה אבל מרגיש שהכאבים ברמות. ... התחלתי להזיע, לרעוד מכאבים, להתחנן מתחנן שניתנו לי משהו נגד כאבים ... אני אומר לו תקשיב אני לא מרגיש את הרגליים אין לי שליטה בחלק התחתון של הגוף כאבים אiomים ולא טיפולו בי. אני לא זוכר, באיזה שהוא שלב אני זוחל על הרצפה כי אני לא יכול לעמוד על הרגליים מרוב הכאבים ושלא יכולתי לדרכן על הרגל, אין לי מושג איך הגעת לרצפה אני לא זוכר ומתחנן להגיע לאחור איפה שהאחים והאחיות נמצאות מתחנן שניתנו לי משהו לכאבים אני לא יכול לסבול את הכאבים ולא מטפלים בי. רק אחרי שלוש שעות בערך אשתי מגעה .. והשלב הבא אני זוכר זה שכאלו אני מקבל זריקה נגד כאבים, אני נרדם, אני לא זוכר כלום**" (עמ' 9, שורות 8-17).

12. בהתייחס לטענה לפיה צעק והשמע אiomים כלפי הוצאות הרפואי, מסר הנאשם כי "**אני לא זוכר שאמרתי דברים כאלה. היתי תחת כאבים ברמות של לא יؤمن ... אני לא זוכר שצעקתי דברים כאלה**" (עמ' 9, שורה 28 - עמ' 10 שורה 1). עוד טען כי "**אני לא זוכר איך הגיעתי לרצפה, לזמן לא יכולן זהה, לא זוכר שאמרתי דברים כאלה, היתי תחת כאבים וכל מה שרציתי שניתנו לי משהו נגד כאבים**" (עמ' 10, שורות 8-17).

במסגרת חקירתו הנגדית, בהתייחס לחלק מן השאלות הנוגעות להגעתו לבית החולים ולאירוע נשוא כתוב האישום, השיב כי אינו זכר (עמ' 12-13); בתשובה לשאלת כיצד זכר פרטים אחרים אולם לא זכר את התנהלות מול אנשי הצוות, השיב "אני **היה*ם* בכאבים** **כאלה חזקים** שיש **לי** הרבה נקודות שגורות מ**מtooך** הכאב שהוא **לי ...** **היה*ם* בכאבים** **כאלה חזקים** **שכל מה שרציתי זה נגד כאבים,** מהו שירגע את הכאבים. **יש **לי** הרבה נקודות שגורות ומtooך**" (עמ' 13 שורה 31 - עמ' 14 שורה 2).

הנאשם התקשה להסביר מדוע אמר בחקירהו שאשתו אמרה לו שדיבר לא יפה לאח, ובמהמשך התנצל הנאשם בפניו, וטען כי האח הוא זה שהתנצל בפניו (עמ' 16-18).

13. במסגרת פרשת ההגנה העידה גם אשתו של הנאשם, גב' נעמי מוסטקי. לדברי העודה, הגעה לבית החולים כשבה וחזי לאחר המקרה, ראתה את הנאשם כשהוא סובל מכאבים, ופנתה לאנשי הצוות הרפואי על מנת שיעניקו לו טיפול. בין לבין, ראתה את הנאשם על הרצפה ליד הקבלה. בהתייחס לטענה כי אין על אנשי הצוות השיבה "**הוא לא במצב של לאיים ... אילן היה כזה כאוב שאפילו הוא לא יכול לדבר אני חושבת**" (עמ' 21, שורות 12-15). בהתייחס לטענה כי דחף כסא לעבר האח וקידל את הצוות הרפואי, השיבה "**אני לא שמעתי, לא ראתי ואני לא חשבתי שהוא לו כוחות פיסיים לעשות את הדבר הזה**" (שם, שורות 17-18).

העודה מסרה כי לנוכח התנהלות הצוות הרפואי אותה מצאה כלקוויה ובלתי סבירה, הגישה תלונה למנהל בית החולים (נ/5), ומספר ימים לאחר מכן הוגשה על ידי בית החולים תלונה למוח"ש.

העודה מסרה כי לאחר שניתנו לנאשם משככי כאבים והוא היה רגוע יותר, ובמהמשך לדבריו שטר ש הגיע למקום והציג לעשות "סולחה", התנצלו הצדדים הצדדים זה בפניו זה.

בחקירתה הנגדית, לא עלה בידי העודה להסביר מדוע במסגרת ה"סולחה" היה צריך גם הנאשם להתנצל, ועל מה (עמ' 24). כמו כן, בתשובה לשאלת אם שמעה - כמה שעודה ליד המאבטח - את דברי האחים המוחשיים לנאשם, השיבה "**לא הייתה בסיטואציה**", הגם שאישרה כי עמדה ליד המאבטח כשהנאשם על הרצפה, אולם דיברה בטלפון (עמ' 24, שורות 23-28). בתשובה לשאלות התובעת מדווק אמרה לנאשם "דיברת לא יפה", טענה כי "**לא שמעתי שאלין אמר מהו לא יפה**", כי לא שמעה כלל, חד משמעית, וביקשה מהנאשם להתנצל כדי "לסגור את הסיטואציה" וכדי שתהיה אווירה נעימה יותר מול הצוות הרפואי (עמ' 25, שורות 3-14).

גרסת הנאשם בחקירה

14. גם במסגרת חקירתו (הודיעותו שסומנו כת/3-1), טعن הנאשם כי אינו זכר מה היה באירוע, על רקע הכאבים העזים שחש. כמו כן, ציין כי אחרי כמה שעות של טיפולים, אחר שקיבל זריקות הרגעה, "**אשתי אמרה לי**

תשמע דברת לא יפה לאח, אני אמרתי לה נעמי אני לא זוכר. האח בא אליו לחץ לי יד, התנצלתי, אמר לי אני מבין אותו היה לנו עומס מטורף פה, והכל בסדר. אמרתי לו תשמע, אני היתי כאוב, אני לא יודע" (ת/1, הودעה מיום 30.3.22, שורות 13-15). בהמשך חקירתו חזר על טענתו כי אינו זוכר את האירוע, ובתשובה לשאלת ענה כי "אני לא יכול להגיד לך שהטענות הן לא נכונות כי אני לא זוכר, אני רוצה להאמין שהוא לא נכון" (שם, שורה 93). הנאשם עמד על גרסתו זו גם בהודעתו מיום 25.5.22 (ת/2).

דין והכרעה

המשמעות האמירות המיויחסות לנאנש

15. אקדמיים ואומר כי בשאלת העובדות הנוגעת לעצם השמעת האמירות המיויחסות לנאנש, לא מדובר במצב של "גרסה מול גרסה"; כתב האישום מבוסס על גרסאות המתלוננים - אנשי הוצאות הרפואי והמאבטח, בעודו שהנאשם לא העמיד גרסה עובדתית נגדת משלו בהקשר זה, כי אם טען שאינו זוכר את האירוע עקב המצב בו היה נתון. גם אשתו של הנאנש, אשר טענה כי לא שמעה את האמירות, השיבה בחקירתה הנגידית כי "לא הייתה בסיטואציה" וכי דיברה בטלפון מכל מקום, טענת ההגנה היא כי יש לדוחות את גרסאות עדי התביעה כבלתי מהימנות.

16. לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה בהקשר זה. התרשםתי כי שלושת עדי התביעה, שני המתלוננים אנשי הוצאות הרפואי, ואיש האבטחה, העידו בנסיבות ותיארו את הדברים כהוויתם. כמו כן, עדויותיהם עלולות בקנה אחד זו עם זו. מדובר, על פני הדברים, בעדים אובייקטיבים, נבדרי אינטראס; העדים לא הפריזו בדבריהם, וניכר, למשל, כי המתלוננת חשה אי נוחות כחסיפה על הגידופים שהטיח בה הנאנש. אוסף כי גרסת העדים נתמכת בסרטון ת/4, אשר מתעד את חלקו של האירוע.

17. המתלוננת חוזרת בבדיקה על דברי האיים שהשמעו לנאנש, בדומה לגרסה בהודעתה (ת/1, שורות 7-8), כי הנאנש אמר "מזל שאין לי אקדח היתי יורה בכם". אכן, במקום אחר בהודעה (שם, שורה 23) השתמשה במינוח "נשך" על מנת לתאר את אופי האיים, אולם אין מוצא בעובדה זו כדי לכרטס במהימנות עדותה; מדובר בעניין המצוי בשולי הדברים, אף המתלוננת בבדיקה הבירה כי מבחינתה אקדח ונשך הם אותו דבר. אין מוצא גם בעובדה כי המאבטח עשה שימוש במילה "נשך" ולא ב"אקדח", כי להעלוות או להוריד בעניין זה.

בהתיחס לאמור בסעיף 50 לסיכון ב"כ הנאנש, אני סבור כי יש לתת משקל של ממש להבדלי הנוסח השונים של העדים בהתיחס לאמרותיו של הנאנש. לא ניתן לצפות משלושת עדי התביעה ל策טט באופן זהה ומדויק את אמרותיו של הנאנש שנשמעו במסגרת האירוע, לנוכח טיבו, ומכל מקום, הדברים תואמים בליבתם ובמשמעותם.

18. לא מצאתי לקבל את הטענה לפיה העילן המתלונן עליית שווה על הנאשם, וזאת מთוך רצון לנוקם בו על שהגיש תלונה נגד בית החולים. המתלונן ענה בכנות בעניין זה, וציין כי יתכן והגשת תלונה על ידי אשת הנאשם הייתה חלק מהטריגר להגשת תלונותו, אולם עמד על כך שלא מדובר בסיבוב הבלעדית להגשתה (פרוטוקול מיום 11.9.23, עמ' 33-35). מכל מקום, עדות המתלונן אינה עומדת לבדה, ונתמכת הן בגרסת המתלוננת, אשר ציינה כי ככל לא נדרש להגביל לתלונה (שם, עמ' 19), והן בגרסת המאבטח. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל את הטענה כי מדובר בתלונת שווה.

19. סיכומו של דבר, **לאחר שקיבلت את גרסאות עדי התביעה כמהימנות, אני קובע כי הדברים המוחשים לנו הם אכן נאמרו על ידו**. בנסיבות בהן לא מסר הנאשם גרסה עובדתית חילופית, אלא טען כי אינו זוכר את האירוע, איןנו נדרש לקבוע האם אכן לא זכר הנאשם את האירוע כפי שטען. עם זאת, כפי שציינה המאשימה, אכן ניתן לתהות כיצד זכר הנאשם פרטים אחרים שסבירו את האירוע; בנוסף, התקשה הנאשם להסביר כיצד ניתן לישב בין העובדה כי בדבריו לרופא מטעם משרד הבטחון (ת/6 - אשר הוגש בהסתמכתה) סיפר על מחשבות שעברו בראשו במהלך האירוע, לבין טענתו כי אינו זוכר את התנהלותו במהלך זה (פרוטוקול מיום 7.1.24, עמ' 14-16).

היסוד העובדתי בעבירות האזומים

20. ב"כ הנאשם טוען כי במשפט "יש לך מזל שאני בלי אקץ" כשלעצמו אין כדי לגבות את היסוד העובדתי הנדרש בעבירה, של איום "בפגיעה של אדם בגוףו" של אדם. איןנוโนטה לקבל טענה זו, מאחר ומשמעותו המאיימת של הדברים, לטעמי, ברורה. מכל מקום, מילא, המשפט האמור לא נאמר לבדו, וב"כ הנאשם אינו חולק על העובדה כי ככל שהדברים המוחשים כולם אכן נאמרו על ידי הנאשם, התקיים היסוד העובדתי הנדרש בעבירה. טענותיו של ב"כ הנאשם מתחמקות בסיסו הנפשי הנדרש.

היסוד הנפשי בעבירות האזומים

21. היסוד הנפשי הנדרש בעבירות האזומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, הוא **"כוונה להפחיד את האדם [המאזים - א.ו.] או להקניתו"**; מאחר וממדובר בעבירה התנהגותית אשר אינה כוללת רכיב תוצאותתי, מדובר ביסוד נפשי של מטרה. כפי שנקבע בפסקה, על היסוד הנפשי הקבוע בעבירה זו חלה הלקת הצפויות, לפיה "בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבנה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקנית את קולט האזום - הוא המאיים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשות בעבירה" (רע"פ 2038/04/2038/04 פסקה 4.1.06).

22. טוען ב"כ הנאשם כי אף אם השמעו על ידי הנאשם האמרות המוחשות לו, הרי שהדבר לא נעשה בכוונה להפחיד או להקנית, אלא על מנת לקבל טיפול רפואי. המשימה במסגרת סיקומיה (סעיף 23), מסכימה לכך שהאזומים הושמעו על ידי הנאשם על מנת שיתקבל טיפול רפואי, אולם טוענת כי הדבר נעשה על ידו במהלך להפחיד את אנשי הצוות.

23. עמדת המאשימה מקובלת עלי. לעניין זה יש להבחן בין **היסודות הנפשי** שליווה את השמעת דברי האוים, ככלומר המטרת ה"חיזונית" שעמדת נגד עיני הנאשם, לבין **המניע** למעשה, ככלומר, המוטיבציה הפנימית שעמדה בבסיסו.

על הבחנה זו עמד בית המשפט העליון בע"פ 88/103 **ליקטמן נ' מדינת ישראל** (9.6.89), בהתייחס ליסודות הנפשי הנדרש בעבירות האוויים: "משמעותו של יסוד נפשי זה הינה, כי המאיים הציב לנגד עניין את המטרת של החקירה והקנטה, ככלומר, כי שאיפתו - ולא המניע שדחופו לעשותות המעשה - הייתה להשגתו של יעד זה" (פסקה 3 לחווות דעתו של כב' השופט ברק).

24. על הבחנה עקרונית זו בין מניע לבין יסוד נפשי עמד בית המשפט העליון גם בע"פ 88/172 **וענו נ' מדינת ישראל** (27.5.90), בפסק דין של כב' הנשיא שмагר, במסגרת ציטט מספרו של פרופ' פלר: "המניע הוא גורם השיר כל כלו לעולמו הפנימי של האדם ולעמקי נפשו, שדוחף, מדרבן, ממriz, או מביא את האדם לעשיית המעשה בתנאים הקונקרטיים שעשוים להקנות לו פליליות. ... למשל, שיקולים אידיאולוגיים או פוליטיים, קנאה, דאגה לגורלו או לגורל זולתו, אהבת, איבה, נקמה, טובת הכלל, פחד, ייאוש, עצמת נפש, רחמים, בז, גאות, רדיפת חי' בצע ועוד. המוטיבציה עשויה להיות נעה ולאו דווקא שפה, על אף שהיא עומדת מאחוריו ביצוע עבירה פלילית ... המניע הוא בבחינת אותו 'ידוע' פנימי שהביא את האדם לביצוע העבירה והמצוא פורקן בהשלמתה. היסודות הנפשיים שבבעירה הוא זהות נפרדת מן המניע לעשייתה, למרות מעמדו כשורשה הסובייקטיבי" (פסקה 19 לחווות הדעת).

בנסיבות אלה, אין סביר כי בעובדה שהנאשם פעל על מנת לקבל טיפול לשיכור הכאב העזים שחש, יש כדי לשלול את התקיימותו של היסודות הנפשי של כוונה להפחיד.

25. לגופו של עניין - שוכנעת כי הדברים נאמרו על ידי הנאשם על מנת להפחיד את שומעו. ראשית, תוכן הדברים אוויים בוטים בפגיעה באנשי הצוות הרפואי, מדובר בעד עצמו ואני יכול להשתמע לשתי פנים; כך גם ההקשר והנסיבות בהם נאמרו. טענת ההגנה לפיה הדברים נאמרו על מנת שהנאשם קיבל טיפול רפואי, על רקע מצבו, לא זו בלבד שכאמר אוינה מקימה סתרה לקיומה של מטרה להפחיד, אלא דווקא משתלבת עמה הطيب. השמעת האוויים על ידי הנאשם במטרה להפחיד את אנשי הצוות הרפואי, נועדה להביא לכך כי קיבל את הטיפול הרפואי בו חוץ.

26. לעומת זאת מחייב החלטת הצוות, בהינתן העובדה כי הנאשם צפה בדרגת ודאות גבוהה כי בנסיבות הנדונות, האמירות יפיחדו את שומעהן.

27. אכן, אין חולק על כך שהנאשם סבל כאבים עזים בעת האירוע על רקע מצבו הרפואי; אולם טענות בא כזו בהקשר זה אין בהן כדי לסייע לו במישור של השתכללות היסודות הנפשי.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ממנה ביקש ללמידה כי אמירות המבטאות מצוקה, יכול שיישלל בהן היסוד הנפשי הנדרש בעבירות האiomים. עם זאת, הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עסקה בנסיבות שונות לחלוין מלאה הנדנות בענייננו. ברע"פ 8736/15 **בר נ' מדינת ישראל** (17.1.18), דובר בשאלת האם האם איהם בהתאבדות מגבש את יסודות העבירה, על רקע הדרישה לפגעה "שלא כדין"; ובבש"פ 749/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.2.19) עסק בית המשפט העליון בסיטואציה של השמעת אiomים בפני גורם מקצועី במהלך טיפול, כאשר האiomים הופנו כלפי צדדים שלישיים ולא כלפי הגורם המטפל.

גם בהפנייה לרע"פ 6382/11 **קאדירה נ' מדינת ישראל** (9.6.13), אין כדי לסייע לנאשם; בעניין **קאדירה** עסק בית המשפט העליון בשאלת תחולתו של סייג השכרות (סעיף 34(ב) לחוק העונשין) בעבירות מטרה. להבדיל, הנאשם בענייננו לא היה ב"מצב של שכורות", ואינו חוסה תחת מי מנוסיגים האחרים הקבועים בחלוקת הכללי של חוק העונשין.

28. סיכומו של דבר, **אני קובע כי הוכחה מעבר לספק סביר עבירת האiomים.**

העבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי

29. העבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, הקבועה בסעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, קובעת כלהלן:

"(א) העוסה אחת מלאה, דין - מסר ששה חדשים:

(1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי; .."

30. במקודם היסוד העובדתי של העבירה הנדונה מצויה הדרישה להתנהגות "**באופן פרוע או מגונה**". בע"פ (ח"י) 20/2013 **מוחמד נ' מדינת ישראל** (17.2.03) התייחס בית המשפט המחויזי ליסוד זה של העבירה, תוך שקבוע כי "הביטויים התנהגות "פרועה או מגונה", הם עמודים, ועל בהםמ"ש לצקת בהם תוכן ... אין מקום ליתן להם הגדעה מדוייקת, ויש לקבוע על פי נסיבות המקירה, כאשר דעתך היא כי התנהגות זאת, אינה כל התנהגות, הלוקה בחוסר נימוסין וגסות. ניתן עוד לומר, כי על התנהגות העבריתנית שבסעיף 216להיות צאת המעוררת דחיה בשל מידת ניכרתה של גסות ופגיעה אחריו או בערך חשוב".

31. משאימצתי את גרסאות עד' הتبיעה כמהימנות, אין לי אלא לקבוע כי התקיימו יסודות העבירה הנדונה. המתלוננים תיארו אירוע מתמשך אשר כלל קלילות, גידופים והתנהגות פרועה מצדו של הנאשם.

המתלוננת מתארת עצקות וגידופים חוזרים ונשנים מצדו של הנאשם כלפי הצוות הרפואי ובמהמשך כך התנהגות אשר שיבשה את הסדר במקום: "**מאז התנהל הרובה עצקות וקלילות ומשפטים שנזרקו לעברי. המשכתי לעבוד כרגיל, המיין מאד עמוס, הייתה עמו המון מטופלים. כל פעם שעברתי ליד המיטה שלו הוא זרק הערות וקלילות. ש. איזה קלילות. ת. يا בת זונה סליה על המילימ. קלילות מהסוג הזה. מגיע לככם שמרבייצים לכם. אתם חרף של בית חולים. כל מיני משפטיים בסגנון**" (פרוטוקול מיום 11.9.23, עמ' 8, שורות שמביבים לכם).

"אחרי זה הוא קופץ על רגל אחת עבר הדלק שלנו, נשכבר על הרצפה. המשיך לצעוק ולקל... הוא ניסה להתסיס את כל האנשים, נהיה שם כאוֹס מוחלט במין בכל הסיטואציה הזאת. היו איש מד"א ובתוון שניגשו להרים אותו מהרצפה, הוא התחיל לצעוק גם עליהם ובעט באחד מהם ברגל ודחף עליהם כסא" (שם, עמ' 8, שורות 24-26).

גם המתלון תיאר התנהגות דומה: "בשלב מסוים תוך כדי שאנו עובר על פניו, הוא מטופל אחד מימי רבים, צעק לעברי שהוא בסגנון שהוא רוצה נגד כאבים מה בסך הכל ביקשתי אפשר לחשוב שביקשתי את אחותך, ככל הראה נגד כאבים. בהמשך, שאני אומר בהמשך עוברים מספר דקות בין ארוע לארוע. עברתי על פניו הוא אמר לי יש לך מזל שאין לי אקדח. והוא בסגנון של אין פלא שמרביים להם. כל זה כשהוא שוכב על המיטה. בהמשך הוא בעצם קם מהמיטה ונשכב על הרצפה באמצעות הפרוזדור. צעק לעברי נשבע באלוהים שاذין אותך נשבע באלהים שאחרוג אותך. הוחזר על ידי צוות מסביב למיטה. איפה שהוא שם באזור הזמן האלה הוא גם נדחף לכיוון הכסא. לא העיף, דחף" (שם, עמ' 26, שורות 10-17).

32. התנהגותו של הנאשם היה כה חריגה עד שהמתלוננים נאלצנו "לנתק מגע" ממנו, וכן להזעיק את גורמי האבטחה. המתלוננת מסרה כי במהלך האירוע פנתה למתלון, ששימש כאח האחראי, "ואמרתי לו שאני לא מעוניינת לטפל יותר במטופל הזה שאני לא מעוניינת להתקרב אליו" (שם, עמ' 8, שורות 21-22). בהמשך, הוועבר הטיפול בנאשם לאייש צוות אחר (שם, עמ' 15, שורות 16-25). המתלוננת הגדרה את האירוע כ"מאד חריג" (שם, עמ' 19, שורה 14). גם המתלון ציין כי בשלב מסוים החליט לנתק מגע מן הנאשם כי "לא ידעתني לאן זה יתדרדר" (שם, עמ' 32 שורה 22).

33. תוך שאינו עיר ל"עמימותה" של העבירה הנדונה, שוכנעתי כי התנהגותו של הנאשם, כמתואר לעיל, חצתה את הרף הפלילי באופן המצדיק הרשעה. הנאשם התנהג בחדר המין של בית חולים ציבורי, בעת שהוא עמוס במטופלים, באופן חריג שהפר את הסדר במקום עד שהצריך הזעקה מאבטחה, והקשה על אנשי הצוות הרפואי העובדים תחת עומס רב, למלא את תפקידם כנדרש. גם שאין חולק, כאמור, על העובדה כי הנאשם סבל כמובן עדים, הרי שאין בכר כדי להצדיק את התנהגותו ולפטור אותו מן האחריות לעבירה.

34. סיכומו של דבר, **אני קובל עלי הוכחה מעבר לספק סביר גם העבירה של התנהגוות פסולה במקומות ציבורי.**

חותם דברים

35. לא מצאתי כי המעשים שביצע הנאשם חוסים תחת סיג זוטי הדברים, הקובל בסעיף 34ז לחוק העונשין, ולפיו "**לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותו, תוכאותו והainteres הציבורי, המעשה הוא קל ערך.**"

36. במסגרת ע"פ 9180/16 **מלך נ' מדינת ישראל** (16.11.17) עמד בית המשפט העליון על טיבה של הגנת זוטי הדברים, תוך שיטת מספרו של כב' השופט קדמי: "זהו הוראה ... שבאה להעניק לבית המשפט סמכות: ליטול מעשה את פלילותו, בשל הויתו חסר משמעות מן ההיבט של האינטראס הציבורי; וזאת - על אף שפורמללית נתקיים יסודות העבירה ומן היבט הטכני העבירה נverbala. נטילת הפליליות מעשה העבירה נעוצה כאן בהעדך 'ענין ציבור' של העמדה לדין בשל מעשה 'פעוט ערף' מן היבט של האינטראס הציבורי, ולא בשל אי קיום יסודות העבירה ..." .

37. כאמור לעיל, אין בידי לקבל את הטענה לפיה בנסיבות העניין, חרף התקיימות יסודותיהן של העבירות שיוחסו לנאים, יש לפטרו מאחריות פלילית בשל הגנת זוטי הדברים. מדובר בנסיבות שבוצעו על ידי הנאים במסגרת אירוע מתמשך בחדר מין עמוס של בית חולם ציבור, תוך שהוא מפר את הסדר במקום וגורם לאנשי הוצאות הרפואית לבצע את תפקידם, מגדר אותם ומאיים עליהם, עד שנאלצו להזעיק אבטחה ולבקש כי הטיפול בנאים יועבר לאיש צוות אחר. אני סבור כי מדובר בנסיבות 'פעוט ערף' או געדרי 'ענין ציבור', אשר נגזר במקורה זה מן הצורך להבטיח את יכולתם את צוותי רפואי העושים מלאכתם נאמנה, לפעול בסביבה מוגנת ובטוחה ככל הניתן, באופן שאפשר להם לבצע תפקידם כנדרש. לא מצאתי גם כי יש בנסיבותיו האישיות של הנאים כדי להעמידו תחת הגנה זו.

סיכום

38. סוף דבר - אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את העבירות המוחוסות לנאים, ומרשיע אותו בעבירות של אויומים, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, והתנהגות פסולה במקום ציבור, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' אדר ב' תשפ"ד, 14 מרץ 2024, במעמד
הצדדים.